

erkenntenis, dat de verplichting tot betaling der premie alleen maar in theorie bestaat maar dat die verplichting in de praktijk niet doorvoerbaar is. Daarom moet, indien de overeenkomst van levensverzekering een tweezijdige zou blijven, er de voorkeur aan worden gegeven, dat dan art. 1302 B.W. niet uitgesloten wordt. Dit is ten minste consequent. Als de verzekeraar dan in een bepaald geval geen gebruik wil maken van dit artikel, moet hij dit zelf weten. Hij mag desgewenscht zelfs zoover gaan, dat hij met den verzekeringnemer overeenkomt van tevoren, dat art. 1302 B.W. niet zal worden toegepast. Maar als de wetgever a zegt met de overeenkomst tot een tweezijdige te verklaren, zegge hij ook b met art. 1302 B.W. in principe toepasselijk te laten.

Ook in koopcontracten b.v. wordt wel de clause opgenomen, dat art. 1302 B.W. niet zal mogen worden toegepast. Maar het is toch ondenkbaar, dat ten aanzien van koop en verkoop in de wet bepaald zou kunnen worden, dat bij nalatigheid van den koper in het betalen van de koopsom art. 1302 B.W. niet van toepassing zal zijn.

Het is zeer de vraag, of tegenwoordig nog algemeen bij het sluiten van een overeenkomst van levensverzekering de bedoeling voorzit, de premie te blijven doorbetalen tot aan den afloop van de overeenkomst. Men denke slechts aan het geval, dat een schuld gedekt wordt door een polis van levensverzekering. In vele gevallen zit reeds dadelijk bij het sluiten van een overeenkomst van levensverzekering met zulk een oogmerk de bedoeling voor, de premiebetaling te staken, zoodra de schuldenaar zijn schuld zal hebben afgelost. Deze opzet zal veelal den verzekeraar bekend kunnen zijn. In vele andere gevallen worden overeenkomsten van levensverzekering gesloten ter vervanging van pensioenstortingen. Verlaat men den dienst van het lichaam, dat het geheel of een deel van de premies stort, dan zal men veelal de premievrij gemaakte polis kunnen medenemen; reeds bij het sluiten van de overeenkomst zat deze opzet voor. En